

at der kan være en meget praktisk Trang; man kan ønske samtidig med, at man belaaner Varen gennem et Bevis, om man vil, gennem et Garantibevis, at sælge paa Kredit, at kreditere Købesummen; men saaledes, at Sælgeren ikke paa nogen Maade, end ikke for det oversthydende, som den ærede første Taler talte om, giver noget af den Sikkerhed fra sig, som ligger i de Varer, der ligge paa Frihavnens Pakhus. I saa Tilfælde, siger jeg, kan der maasse være Trang til dobbelte Beviser, fordi den, der saa køber, ogsaa gerne ønsker at være tingligretlig beskyttet med Hensyn til den Ret, han har erhvervet. Køberen, der altsaa køber mod at betale om 3 Maanedes, vil ikke i de 3 Maanedes udsætte sig for, at han, hvis Sælgeren gaar fallit, skal melde sig med sin Kontrakt i Sælgerens Konkursbo og konkurrere med de andre Kreditorer og maasse slet ingen Ting faa; der skal altsaa ogsaa her en tingligretlig Beskyttelse til. Sælgeren vil beholde sin Ejendomsret, som Beviset, navnlig Oplagsbeviset giver, og paa den anden Side vil Køberen være tingligretlig beskyttet mod de Ulykker, der kunne ramme Sælgeren. Det er altsaa nødvendigt at have dobbelt Bevis for at møde den Slags Essentialiteter, ellers tror jeg ikke, det er nødvendigt, ellers tror jeg, at man meget godt kan nøjes med attesterede Kopier, — hvad enten Kopien af Oplagsbeviset skal attesteres af Oplagshuset, eller af den Bant, hvor man først belaaner Oplagsbeviset — naar der blot søjes en Bestemmelse til, nemlig en ny Lovbestemmelse, at den, der køber efter saadanne Kopier, bliver tingligretlig beskyttet lige over for Sælgerens Bo, saa at hans Ret til Varernes Udlevering ikke kan mødes med den Indsigelse: „ja men nu er Sælgeren gaaet fallit, og saa blive alle hans Forpligtelser ikke, som de vare oprindelige; der maa finde en Konkurrence Sted mellem hans Kreditorer.“ — Det er dette System, hvorved man kan opnaa denne Fordel, ogsaa i Tilfælde af, at der skal krediteres for Købesummen, — og som har eksisteret i England, hvor hele denne Institution er opstaaet — der søges gennemført ved disse to Beviser, hvoraf det ene er det egentlige Bevis, the warrant, medens det andet the weight-note, Bægtnoten, i Virkeligheden kun fungerer som en Slags bekræftet Kopi. Som allerede den første ærede Taler har skildret, og som der ogsaa staar i Motiverne, beholder Oplæggeren af Varerne, Sælgeren, the warrant, for saa vidt han ikke pantsætter det i Banken eller hos andre Laan-givere; han beholder det egentlige Bevis, det der i Virkeligheden repræsenterer Varerne,

men den Køber, der ikke vil betale Købesummen straks, men vil have Kredit paa den, faar kun en weight note, som ganske vist giver ham Ret til, naar han betaler Købesummen prompte til Forfaldstid, at faa — ikke selve Varen, det nytter ikke noget, at han møder med sin weight note ved Pakhuset og forlanger Varerne udeleverede, men han maa gaa til den Mand, som er Indehaver af the warrant og faa dette Oplagsbevis udeleveret, og først naar han faar dette, naar han haade har Oplagsbeviset og weight noten kan han gaa til Pakhuset og faa Varen udeleveret. Nu er det mærkeligt, at Ronscipisten af dette Lovforslag siger, at hele denne Ordning med disse Dobbeltbeviser er noget ejendommeligt engelsk, som vi ikke rigtig have Brug for, og saa indretter han et andet System, hvor han vender op og ned paa det saaledes, at det, der i England hedder Oplagsbevis og paa den Maade bruges nærmest som Ejendoms Garanti, kaldes her Garantibevis saaledes, som de Herrer ville se ved at sammenholde de forskellige Paragraffer i Lovforslaget, men som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Er det nu ikke mærkeligt: her er en Institution, som har udviklet sig i London, og som har eksisteret der for noget andet Sted i Verden; men idet man skal overføre den til Kontinentet, laver man om paa den og siger: det er en engelsk Ordning, en ejendommelig Ordning, som vi ingen Brug have for. Det minder om, hvorledes det er gaaet med mange engelske Institutioner, ikke alene den politiske Forfatningskonstitution, men ogsaa paa Retsvæsenets Omraade, saaledes som den høitærede Justitsminister har oplyst Folk om herhjemme, er det fuldstændig erkendt, at man tog det engelske Jury-system paa Kontinentet og hntes, at der var saa meget ejendommeligt for England, som man ikke kunde bruge, og saa lavede man en Parrikatur, navnlig i Frankrig og i de romanske Lande, og der gik 50 Aar hen, inden man opdagede, at man havde faaet et Surrogat, en Forfalskning af den engelske Institution; og saa vender Verden mere og mere tilbage til den originale kilde og søger at faa det, som det er derovre. I og for sig maa man sige, at det System, som har udviklet sig i London-doks, og som man der er fornøjet med, turde være noget bedre og mere prøvet og noget, som man snarere skulde tage til end det, som ikke engang har udviklet sig i Bremen og Hamborg — der kunde de jo ikke bruge det, som det er oplyst — men i forskellige Smaastæder, hvor man maasse slet ikke har disse Pakhuse og slet ikke har Brug for den Slags Doffer.